

Розділ 1

НА ТИХІ ВОДИ, НА ЯСНІ ЗОРІ

Літа лишилося зовсім трошки — наче меду в слоїку на самому дні. Уже воно відгуляне, відмандроване, вже Наталочка навідпочивалася (хоч, правду кажучи, відпочинку забагато не буває). І ось тоді у тата випали додаткові вихідні, а в мами зосталося трішки відпустки; а ще батьки купили на розпродажу новий намет, який варто було випробувати.

— То, може, проведемо вихідні на природі? — спитав тато.

— Чом би й ні, — погодилася мама.

— У-ха-ха! У нас нова мандрівка! — загаласувала Наталочка.

Усі троє позбирали речі: одяг, спальники і таке інше. І невдовзі вже сиділи в своєму автомобілі — своїй Машці, бо таке в автомобіля було ім'я. Двигун лагідно завуркотів, наче кіт, якого погладили: Машка також зраділа мандрівці.

— Куди поїдемо? — спитав тато, сівши за кермо.

— Байдуже, аби з міста, — махнула рукою мама. — До води! До трави! Ці дні я хочу провести, як Божа пташка, що не сіє, не жне і нічим не переймається.

— Може, на Десну? — запропонував тато.

— Кермуй на Десну!

— Чи на Полтавщину з її тихоплинними водами — на Оржицю, або на Удай, або на Сулу?

— Можна й на Сулу.

— Чи на південь, у степ широкий?

— Хай буде у степ — доганяти літо. Як на мене, то це найкраще.

— На південь, то й на південь, — сказав тато. Машка жваво набирала швидкість.

— Тільки ж, доню моя люба, — обернулася мама до Наталочки на задньому сидінні, — будь ласка, не шукай собі пригод. Я хочу спокійно відпочити. Спокійно, чуєш? Ти ще нічого не затіяла?

— Та ні, мамо, з чого ти взяла? — заперечила дівчинка.

— Ніяких підозрілих повідомлень і нічого такого іншого?

— Ніякісіньких! Хочеш — візьми перевір телефон...

— Отже, буде без витребеньок?

— Та вже ж! — надула губи Наталочка.

Завжди її підозрюють! Цього літа вона мала вдосталь пригод, причому навіть досить небезпечних. Життя з ними стає яскравішим. Та цим разом обійдеться без них. Доведеться обійтися. Принаймні їх ніщо не обіцяло. Таємничих повідомлень справді на приходило, знайомий привид не нагадував про себе (саме так: їхня сім'я мала знайомого

привида, який з'являвся, коли сам хотів, а не коли на нього чекали).

— Отже, у степ! — засміялася мама й раптом заспівала:

*А я бідний, безталанний.
Степ широкий — то мій сват,
Шабля, люлька — вся родина,
Сивий коник — то ж мій брат.*

— Наш коник не сивий. Це радше гніда конячка! — зауважив тато, ласкаво поплескавши рукою по панелі приладів. — Або навіть цілий табун. У Машки під капотом сім десятків кінських сил.

Машка тим часом вибралася на трасу, і в вікнах застугонів вітер, чим тато неабияк запишався:

— Бачите, яка вона швидка? Лине, мов ластівка, тільки шелестить!

Машка й справді мчала, аж любо було дивитися. Київ лишився позаду.

За містом було видно, що літо здавало позиції. Липи-акації віддухмяніли, вишні-черешні відчервоніли, тепер тихо стояли з потемнілим листям — відпочивали. Пшеницю скошено, лишилася стерня. Перецвіли соняшники, що раніше жовтіли під блакитним небом, немовби розстеляючи велетенські українські стяги. Тепер вони важко хилили зелені голови, повні зернят. У селах біля дороги люди повиставляли відра картоплі, огірків, полум'яно-червоних помідорів, білих та рум'яних яблук, піраміди бурштиново-коричневих слоїків зі свіжовикачаним медом. Тато спинився і купив яблук, якими Наталочка відразу й захрумтіла.

Авто мчало, минаючи села й містечка, а підходящого для відпочинку місця все не траплялося. Насправді тато не дуже за ним дивився, а знай прихвалював Машку: як рівно у неї працює двигун, як легко вона маневрує та як економно споживає бензин. Він явно насолоджувався їздою, тим більше, що мама

не відбирала в нього кермо, вимагаючи помінятися місцями.

— Так, чого доброго, домчимо до самого моря! — примовляв тато, з азартом тиснучи на газ. — Ото було б гарно!

Машка летіла, але й час на місці не стояв. Зайшло сонце, і мама захвилювалася. Треба було спішно вибирати місце для нічлігу. Вона ввімкнула навігатор.

— Річка, річка... Яка тут найближча річка? Невеличка затишна річечка, щоб скупатися перед сном, — вона заглибилася в карту на екрані.

Навігатор зреагував негайно, вимагаючи розвернутися і їхати вісімсот кілометрів до села Річка в Карпатах.

— Місце для пікніка! Відпочинок над річкою! — подавала голосові команди мама.

Навігатор знайшов садибу «Відпочинок над річкою» — так само в Карпатах. Найближче місце для пікніка теж виявилось хтозна-де.